

AKORD
ŽIVOTA

ANGEL DERRING

AKORD
ŽIVOTA

Angel Derring

OČI KOUZELNÉ NOCI

Svět je tajuplné a úchvatné místo! Ještě včera jsem žil prostoune, od centu k centu. Bral jsem, ale nedával. V životě každého srdce musí být chvíle, kdy musíte začít od znovu. Jsou dny, kdy spálíte mosty, kdy vše vzdáte. Necháte osud řídit vaše kroky. Zvolna se nechat obejmout. Jenže pak přijdou dny, kdy když se necháte vést, spadnete. Pardon, mé jméno je Angel. Angel Gorry. Jsem kytarista, byl jsem kytarista kapely Love is To Hard. Ono mít krásný dlouhý vlasy, černou barvou zbarvený a oči mořem splavený mě akorát dovedlo k samotě. Kráčel jsem cestou omylů a chyb. Lásky, ale i nevěř. Alkoholu, ale nikdy drog. Ten mi koneckonců pomáhá dodnes.

Doby se mění a spousta lidí spěje. Asi před měsícem jsem se jen tak toulal s whisky v ruce, měsíc svítil a já s jeho pomocí doklopýtal domů. Peněz moc, co spoutává svět a toho data i můj osud, udeřila. Následujícího rána pan Gosler zabušil na dveře. Ono ne nadarmo se říká, malý a protivný.

„Hej, Gorry, dlužíš mi druhý nájem. Vím že jsi doma, v noci jsem tě slyšel.“

Co zmohu, má klíče a opravdu nechci o nic přijít. Dveře jsem otevřel, stál jsem před ním a na sobě jsem měl akorát trenky.

„Proboha, Gorry, obleč se a pak mi zaplat!“

Nedal se ani pozdravit a v ústech se slova ztrácela.

„No Gorry, budeme tu stát?“

„Víte, pane Goslere, mám tu jen padesát dolarů.“

Rozhlédl se po bytě. „Tak prodej kytaru! Víš, chlapče, jestli peníze do týdne neseženeš, tak tě vystěhuju. A to ani jeden nechceme. Že?“

Byla znát jistota a v hlase odvaha, na to, že byl asi metr a pár drobných vysoký a o rozsahu radši pomlčím.

Práce se shání velmi těžce. Je vám dvacet tři, bez vzdělání a hlavně v Yornu. Sedl jsem si, noviny jsem zkoumal den co den a peníze docházely. Tělo chtělo hrát a já věděl, že bych opět vkročil do slepé uličky.

Byl jsem o čtyři roky mladší, když jsem nevydal před publikem ani hlásku. Tréma je zručnost! Větší zrůdy však byli spoluhráči! Letěl jsem rychleji než letadlo směrem do Paříže. Arogance, která se tehda nesla, nešla vydržet. Ten, kdo nic neříkal, byl největším hlupákem, ale to byl příběh jedné garážové kapely. Když jsem se rozehrál, pocítil jsem první lásku a pád. V lásce jsem štěstí neměl. Bral jsem i vracel, ale to nestačilo, ne mně. S kapelou jsme cestovali po světě. Nechali se hýčkat, ale i ze sebe dělat voly. Akordy, ale hlavně texty jsem nejednu dívku pobláznil. Srdce jí následně rozerval. A pak přišlo září, když mi bylo jednadvacet. Pocítil jsem chuť ženy naposled. Vyspal jsem se s Kate O'Reilly, menší, krátce střiženou blondýnkou. Byla to přítelkyně zpěváka a já po ranách pěstí a výčitkách druhých, které se táhly delší dobu, jsem začal chápat všechny hřebíky. Má krása a kytara, to je můj hrob, má rakev. Sebral jsem se a té noci jsem spálil všechny

mosty. Psal se rok devadesát. Netušíc, kam se hudba posune. Kde upadne její krása a zrodí se muka v podobě hip hopu a diskoték.

Zde v Yornu jsem dělal poslíčka, než firma zkrachovala po pádu akcií. Druhý měsíc jsem bez práce. Peníze z hraní jsem dával za bydlení. Kompletně jsem se uzavřel. Balzamován whisky a táhnut nocí s těma nejkouzelnějšíma očima! Jenže přišly dny, kdy poslední cent skončí na dně láhve. Člověk si říká, že už nemusí do konce života pracovat. Jedné noci, krátce po příchodu do Yornu a lihové náladě, jich však spousta zmizla v nedalekém dětském domově. Bylo by nemístné je chtít zpět. Nejspíše to byl trest.

Po týdnů jsem neměl na výběr. Má milovaná Gibsonka musí z domu, byla to má první. Ten den jsem ji u místního neznalého zastavárníka prodal. Stačilo to na obě splátky nájmu a o den později jsem prodal i další. Byla to poslední část nespáleného mostu. Byly to talismany smůly!

Měsíc utekl a předevčírem jsem zaplatil další nájem. Opětovně jsem hledal práci. Byla to asi rána zezdola, bar Ten Stars hledá číšníka. Sebral jsem se a toho večera jsem měl místo, s nástupem okamžitým. Bylo to štěstí? Nebo možná náhodou. Každopádně jsem měl opět na zaplacení nájmu. Pracovní doba nebyla nikterak dobrá, ale jakožto člověk, co noci probdívá, jsem byl spokojený.

První dny mě okolí pozorovalo. Jenže nebylo samo. Asi po týdnů už měl osud karty zamíchané a mě přistihl nepřipraveného. Při vystoupení Cold Blood jsem nestíhal obsluhovat hosty, kterých tu noc přibývalo. Bar praskal ve švech. Rozhlížím se. Snaže se držet krok

v noci, kterou ovládá chaos. Pak jsem ji uviděl. Nevěřil jsem svým očím, byla na ní rýha, která mi připomíná jistotu. To byla máma, kdo ji tam udělala. Tehdy mi řekla „tréma neexistuje, když minimálně jeden je s tebou“... a fungovalo to.

Má milovaná Gibsonka stála u podia, vzal jsem si ji do ruky, byla i tak těžká, byla to ona! V zaražení jsem ale uslyšel dívčí hlas.

„Krásná, že?“

Ano, byl to dívčí hlas, ale má nově nabytá vlastnost útěku velí. Ohlédl jsem se a uviděl havraní dlouhý černý vlas, úsměv anděla. Postavu antických bohů. Slova však vypadla obranná.

„Jen jsem chtěl vědět, jaký je pocit držet celou výplatu v ruce. A ten je? Nic moc.“

Zarazil jsem ji. A stejně tak jsem odešel. Před chvílí dokonzertovali. Hrála jako d'ábel, ale stejně by se dala doučit. Ale to bych se vracel ke svému starému já. Tak zněl hlas uvnitř duše ztracené.

Prostor na hraní tu byl ideální. Prostorné, akusticky skvělé místo. Chceš sedět, tak u baru jsou stoly. Chceš hrozit, pod podiem máš možnost. A o plnost baru není nouze. Lidi stále táhne hudba života. Zde vystupují pouze rockové či metalové kapely a je to i znát. Nikde nenajdete tolik sympatií. Lidí ochotných obrovských gest.

V tu chvíli jsem se zamyslel. Život se mi snaží něco říct? Snaží se mě trestat? Jsem si jist! Život mi dává jasný vzkaz, určitě mě chce stít! První trest již proběhl. Jsem repentent, vím, že mě čeká poprava. Vzdání života umělce, to byl druhý hřích, a následně nástrojů. Třetí mi tribunál dává před zrak, před sluch. Kde máš špalek? Kde mě uderíš

příště? To vše se mi honilo té noci hlavou. Se stejnými myšlenkami jsem té noci i ulehl. Nevěda, co se v budoucnu stane. Byl jsem jako slepec, ale přesně jsem věděl, kam jsem vkročil. Byl jsem jako hluchoněmý, ale přesně jsem znal slova, co padla. Znal jsem barvu očí té nejkouzelnější noci. I té jsem však uhýbal.

NÁDECH

Až překvapivě rychle utekl první měsíc, byl podzim. Podzim v teplém pásu s průměrnými teplotami. Večer jsem sklízel stoly. Celkově na dnešní den bylo dosti práce. Osud, hra života, měl té noci jiné plány než whisky. Nebylo jím ani toulání v ulicích. Osud té noci hrál akord sblížení. Po chvilce zaznělo mé jméno a osud konal.

„Gorry, hej Gorry, pojď si dát panáka. Jsi tu měsíc a my neznáme ani tvé jméno. Táhle Frenk si dokonce vsadil, že jsi uprchlej vrah.“

„...a co když je!“

„Tak přístup, chlapče, vůbec tě neznáme. Rádi bychom znali alespoň tvé jméno.“

Pan Adler, starší pán, vždy s úsměvem na rtech stojící za barem. Frenk je údajně válečný hrdina. Nejspíš mu je okolo šedesáti a skončil zde u koštěte. Pak je tu Mia, pěkná brunetka, asi o pár let starší. Také číšnice s velmi kladným vztahem k lahvi. Šéfa nám dělá pan Tom Hall. V hudbě to musí být velký zvíře, jméno mi je povědomé. Spousta kapel, co se tu točí a vracej, díky jeho vlivu vylítla výš.

Začal jsem váhat. Mám začít žít, či stát s lahví sám? Měl jsem jasno asi po půl minutě. Přistoupil jsem blíže se slovy „jmenuji se Angel“. Po chvíli jsme si potykali. Když začal pan Adler rozlívát, potichu jsem se však vytratil. Přeci jen jsem jim nechtěl zkazit zábavu, život.

Lidi jsem začal odrazovat čím dál více. Jakožto poslíček jsem byl v neustálém pohybu a potřebnost osob u mě klesla. Zde se však tvořila rodina, která mě chtěla jakožto člena. Nebo mě alespoň trochu poznat. Musel jsem vypadnout. Jít kamkoli, jen tu nebýt.

Procházel jsem se nocí a nakonec jsem zavítal domů. Chtěl jsem sáhnout po flašce, ale zarazil jsem se. Váhal jsem, potřebuji to? Ne, neváhal jsem, bylo to silnější. Byl to vnitřní hlas, co mi říkal, že nejsem troska. Zapnul jsem věž a vložil disk a jen jsem poslouchal. Ta noc byla jiná. Zvuky okolí zněly jinak. Ulehl jsem a bez námahy usnul.

Odpoledne při vstupu do baru stáli všichni včetně šéfa se sklenkou v ruce. Chyběl jen Frenk. Připíjeli si a Mia ronila slzy.

„Hej, Gorry, přístup, dnes je ta sklenička povinná.“

Následně jsem se dozvěděl, že Frenk dostal infarkt, kterému podlehl. Bylo mi blbé stát tam a ještě blbější pít. Hlavně po včerejším odchodu.

„Víš, Angele, Frenk byl skvělej chlap, trošku poznamenaněj, ale i přesto měl zlatý srdce a včera chtěl získat nového přítele. Vím jak se asi cítíš. Držíš skleničku a posloucháš o chlápku, kterého ani neznáš.“

Mlčel jsem a v rohu jsem uviděl španělku. Nutkání bylo silné, a tak jsem ji uchopil. Položil jsem netknutou sklenku se slovy: „Na Frenka!“ Mé prsty pocítily zapomenutý cit. Mia přestala ronit slzy a zpozorněla. Pan Hall byl v údivu. Překvapil jsem je. Když jsem dohrál, vzduchem plála otázka, co jsem to hrál. Jen pan Hall poznal Nádech

od skupiny Love Is to Hard. Myslel jsem si to už jen z výrazu, který měl ve tváři.

„Jsi dobrý hráč, tak to ti bude i s koštětem. Nádech?“

K tomu po chvíli dodal, že nemám čekat zvýšení platu. Ušklíbnul jsem se a slovy jsem mu to potvrdil. Pan Adler s Miou pili dál, dostali jsme den volna a já se začal měnit v terč otázek.

„Takže nádech, brnkálisto. Hraješ pěkně, kdo tě to naučil?“

Byl jsem tajemný a jediné, co ze mě vypadlo, bylo že jsem talent.

„Chlapče, talent je v mém věku ráno vstát z postele, ty jsi třída! Měl bys hrát.“

Kopl jsem do sebe panáka a odvětil slovy padlého muže: „Hrát by měli lidi s talentem, já jsem jen číšník, číšník a uklízeč.“

Mia mě objala se slovy „pěkná uklízečka“. Měla v sobě už sedmou sklenku. Seděli jsme, mluvili a pili, jen pan Hall odešel. Spíše se vytratil, stejně jako já předešlého večera. Nechal jsem je mluvit, když se ptali, uhýbal jsem nebo jsem zaonačoval. Panu Adlerovi se to zjevně nelíbilo, ale povaha mu velela neptat se. Osobně jsem ani nepil. Jen jsem seděl a naslouchal. Duše i srdce zažily očistu, kterou už dlouho potřebovaly. Zatoužil jsem zase psát a hrát. Po delší odmlce jsem seděl a jen přijímal okolí. Mysl byla volná, ale i ztrápená. Spát jsme šli docela pozdě. Bylo okolo jedné a venku byl cítit chlad.

Druhého dne jsem do baru vyrazil o hodinu dříve. Pan Adlar tu již byl.

„Brzké paprsky více stihnou, že, Angele?“

Nebylo co popřít. Než jsem stačil cokoli říct, ukázal mi kumbál.

Bar, na to jak se zdál prostorný, byl uklizen vcelku rychle. Do nástupu mi zbývalo ještě deset minut. Pan Adler na mě mávnutím upozornil pana Halla.

„Výborně, Angele, už jsi se zaběhl a můj přítel by potřeboval pomoc. Máš čas?“

Odporovat bylo nemístné, a tak jsem souhlasil. Krátce nato jsem jej poznal. Podali jsme si ruce a sdělili jména. Říká si Reggi, je to skrček, kterému už od pohledu mnoho prochází. Je vcelku nesympatický.

„Takže Reggi, kudy?“

Se začínajícími otázkami jsme vyšli zadním vchodem k dodávce.

„Máte tu plno?“

„Za ten měsíc co tu jsem, je slovo plno ideální.“

„A co holky? Už jsem si dlouho s žádnou nezačal. Byli jsme zavření ve studiu a nezbýval čas.“

Neměl jsem chuť bavit se o děvčatech, a tak jsem sebral kytaru s kufříkem a odešel jsem. K mé smůle jsem se však musel vrátit. Pusu nezavřel, a tak nastal vyhýbavým odpovědím opět čas.

Mia přišla o hodinu později s pořádnou bolestí hlavy. Namířila si to ke mně s prosbou. Potřebovala si vzít volno a můj souhlas byl poslední překážkou. Dnešní den mi toho nakládal mnoho, neváhal jsem však. Souhlasil jsem. Štěstí mě zasáhlo asi po hodině. Bar byl poloprázdný, a to byl čtvrtek. Noc začala žít a lidé se do jednoho vytratili.

Z kraje rána mě probudil pošťák. V ruce měl dopis určen do vlastních rukou. Nic jsem však nečekal. Nejspíš se mě snažil doběhnout starý život, a tak dopis skončil v zásuvce šuplíku. Vrátil jsem se do postele, spánek byl vítán více.